

3.Móz; 18:1-6 és 19-30.

Ha első olvasatra meg kellene mondani, hogy miről is szólt ez a felolvasott ige, akkor bizonyára ilyesfélét mondanánk, hogy a családi élet tisztaságáról, a szexualitás bűnös formáinak a tiltásáról, a pogány szokások átvételének tilalmáról, és az Isten parancsai megszegésének következményeiről. S mindez valóban benne van ebben az igében, s ezek is nagyon fontos és aktuális üzenetek. Hiszen a pogányságnak akkora a többsége, hogy akárhova nézünk, mindenütt az ő példájukat látjuk. Még ha nem akarnák tukmálni szokásaikat, akkor is nagy lenne az átvétel kísértése. A családi élet és a szexualitás körül pedig akkora zűrzavar van, hogy igencsak elkél az isteni útmutatásra való odafigyelés, ha nem akarjuk, hogy lételemünk, szeretetburkunk, azaz szűkebb és tágabb családjunk teljesen szétmálljon.

Sok mindentről szól tehát érintőlegesen ez az ige, de mégis egy kérdésben csúcsosodik ki az egésznek az üzenete. Egyetlen kérdést feszt ki ez a rész a végletekig: Ki a te Istened? Ez ennek az igének a központi kérdése. S egyúttal segít kicsit megérteni magát az istenfogalmat is, és erre is szükség van, mert elég nagy a zavar a fejekben az Isten körül. Mert bizony sokan vannak, akik ugyan állítják, hogy hisznek Istenben, de egyetlen mondatot sem tudnak mondani róla. Mégis a legtöbbször valami olyasféle elképzelés él az Istenről, hogy egy nagy hatalmú dzsinfielés, akinek az lenne a dolga, hogy az ember akaratát és kényelmét kiszolgálja, csak valahol meghibásodott a dolog, s ezért nem működik tökéletesen. Aztán némelyek ezen a „hibán” annyira felháborodnak, hogy azt mondják: nincs is, mások meg, akik ennél türelmesebbek, azért próbálkoznak mégiscsak kicsikarni belőle valamit, ha már magukban végképp nem boldogulnak, olyan néha bejön, néha nem alapon. Próbáljuk meg, végül is mit veszíthetünk. De abban teljesen egyetért a két tábor, hogy egyébiránt meg Isten békén kell, hogy hagyjon minket.

Nos, a mai igéből is világosan kiténik, hogy Isten egyáltalán nem ilyen. S azért mondja el mindezt magáról, hogy ne hogy akkor érjen minket meglepetés, mikor már késő. Mert sajnos sok ember van, aki csak a gyászában keresi az Istent. Viszont a gyászban már iszonyatosan fájdalmas találkozni azzal, hogy Isten nem ígér jutalmat pusztán arra, ha valaki pl. „nem tagadta” őt. Kínos egy ilyen szembesülés, mert komoly aggodalmat ébreszthet némely hozzátartozókkal kapcsolatban. Még kínosabb, ha valaki csak a halálban szembesül azzal, hogy téveszmékkel hitegette magát. De hiszen Isten ezért figyelmeztet mindenkit előre! Ezért, hogy senkinek se kelljen kínos helyzetbe kerülni. Isten már sok ezer éve elmondta akaratát az embereknek, s már születésünk előtt cirka kétezer évvel írásban is elkészült az ő bemutatkozása. S azért küldött tanítókat és ige hirdetőket, hogy mindenki megérthesse az ő lényét és akaratát. Persze, ha valaki mindezzel nem törődik... Csakugyan szomorú az ilyen történet vége, de ezért nem Isten a hibás. Hisz Isten mindent elmond előre. Ebben a szakaszban is arra tanít, hogy egyáltalán mit jelent az, hogy Isten.

Először is azt jelenti, ha valamire azt mondd, hogy „isten”, hogy annak joga van beleszólni az életedbe. Ha ő a te Istened, megmondhatja, hogy mit cselekedj, s mit ne. Mit tégy úgy, s mit tégy máshogy. A felnőtt ember nagyon védi azt a jogát, hogy az ő életébe ne szóljon bele senki. Ha valaki meg rossz úton jár, akkor végképp nem akar hallani sem beleszólásról. De Istennek joga és természete, hogy beleszól a dolgainkba. Ami nem szól bele a dolgainkba, az nem isten. Az Isten beleszól a legszemélyesebb és kényesebb kérdéseinkbe is. A gyereknevelésbe is. Az idő- és a pénzbeosztásba is. De még a szexuális szokásokba is, amint azt ma hallhattunk. Istennek joga van ehhez. Ha valakinek nem enged meg, hogy ezekbe beleszóljon, akkor az biztos, hogy nem a te istened. Csak az a te istened, aki beleszólhat minden dolgodba, s ráadásul te még engedelmeskedni is akarsz neki. Mert az istenednek engedelmisséggel tartozol, s légy őszinte; engedelmeskedsz is neki, és engedelmeséged szavaidnál hűebben is megmutatja, hogy ki a te istened. Akár egy eszme, akár az anyag, akár sajátmagad, akár pedig a valóban élő, igaz Isten. Az az istened, akinek beleszólást engedsz, s akinek engedelmeskedsz.

Másodszor az a te istened, akihez igazodni akarsz. Mert ad Isten is szabályokat, és ad a világ is. Kihez akarsz igazodni? Kihez akarsz hasonlítani? Te döntöd el. Lehet a pogány népek szokásait is másolni. Bizonyos szempontból kényelmes is, mert konfliktusokat kerülhetsz el, ha a világhoz igazodsz. Csakhogy ennek az útnak a vége a halál. A világ útja katasztrófába visz. Most, a múltban halt meg három fiatal lány. A diszkóban agyontaposták őket. Balesetek előfordulhatnak bármikor persze, sajnáljuk az áldozatokat és a gyászolókat, de most nem ez az érdekes. Hanem az, ahogy a tévében erről beszélget egy műsorvezető (egy konzervatív csatornáról van szó), s felveti meghívottainak a kérdést, hogy tulajdonképpen mit keresnek középiskolás lányok este ilyen helyen. De a meghívottak minden konzervativizmusuk ellenére is azzal hártották a kérdést, hogy mi is elmentünk ifjúságunk idején szórakozni, s különben is egy ilyen világban élünk, nincs mit tenni. Azt, hogy ne engedjük el este diszkóba, azt nem lehet. Az, hogy ifi-órára meg templomba ne járjon, az lehet. De az, hogy drogelosztó kocsmába ne járjon, az nem lehet. – Hát akkor jó. Akkor rendben van. Akkor a három lány halálának még annyi értelme sem volt, hogy legalább arra rájöttünk volna, hogy este ezeknek a gyerekeknek otthon van a helyük. Mindez persze csak azért, mert a világhoz igazodunk, ahol ez bevett, meg az „én-istenhez”, énbálványhoz azzal, hogy a saját fiatal, megtéretlen ó-emberemet állítom fel igazodási pontnak gyermekeim elé. De ha Isten az én Istene, akkor nem azt akarom, hogy a gyerekeim az én ifjú énemre hasonlítsanak, hanem Krisztusra. S bár ez nekik biztos nem fog mindig sikerülni, de mégis ezt az igazodási pontot ismerjék meg. Tudják meg, hogy az élő Istennel ez a mérce, s nem pedig az, hogy az apjuk, meg az anyjuk mekkora csibész volt megtérése előtt.

Aztán azt is megtudjuk ebből a szakaszból, hogy olyan az Isten, aki felelősséget is tesz rád, adott esetben megbüntet, s ítélkezik feletted. Hát ezt lehet, hogy nem szeretjük hallani, de mégis igaz. Istennek joga és lehetősége van rá, hogy ha nem neki engedelmeskedsz, hanem még a magad feje után, akkor megbüntessen téged. Ő dönti el a tettekről, hogy melyik az utálatos és melyik a förtelmes, s ha te ezeket cselekszed, akkor utálatos következményeket szabadít rád. Már a földön is látható ez. A zsidóság története is megmutatta ezt, mert eltértek az élő Istentől, és megosztott lett az ország, zűrzavarba sülyedtek, 19 királyból nyolcat megöltek, aztán jött az ellenség, a háború, az éhség és a fogság. A föld kihányta az engedetlen népet. A nép elvesztette az ígért földjét. Nekünk magyaroknak különösen is megfontolandó lenne

ez, hiszen mi is elvesztettük már földünk kétharmadát. Mégis odaadjuk gyermekeinket Moloknak. Persze nem úgy, hogy elégetjük, hanem úgy, hogy már megszületni, megfoganni se engedjük. Nem szeretnénk, ha kevesebb lenne az egy főre eső pénzünk. Egyébként nem tudja az ember, aki így viselkedik, hogy mit veszít. Én tapasztalatból mondom, hogy a gyerekek minden pénznél többet érnek.

Az Istenről tehát tudható, hogy ítélt. De nemcsak ítélt, hanem ígér is. Megígéri, hogy aki engedelmesen cselekszi az ő rendelkezéseit, annak jutalmat, örökéletet ad. És ő az élő Isten, akiről megtudtuk, hogy életünkbe törvényeivel beleszólt, s életünket szigorúan megítélő Isten, az ő szent Fiában, Jézus Krisztusban azt is kijelenti számunkra, hogy az ő ítélete nem szenttelen zordsággal születik. Ha így születne, senki se kaphatna jutalmat. De Isten elmondja, az Ószövetségben megígéri, az Újban pedig beteljesíti, hogy megtöri a bűn átkát rajtunk, s vétkeink ellenére is megadja a jutalmat Jézusért azoknak, akik őszinte szívvel és örömmel fogadják el és élnek meg ennek a mai ígének a szóról szóra háromszor (tartalmilag hatszor) elismételt központi üzenetét, melyet így jelent ki Isten: „Én, az Úr, vagyok a ti istenetek”. A kérdés csak az, hogy te elfogadod-e őt? Elfogadod-e, hogy mindenbe beleszóljon, életedben parancsoljon, és dolgaiddban megítéljen téged? Valóban ő-e a te Istened? – ez a kérdés, ezen gondolkodjunk. Ámen.

1. Hányszor fordul elő az igeszakaszban az „Én, az ÚR, vagyok a ti istenetek” ill. az „Én vagyok az ÚR” kifejezés? Vajon miért ilyen sokszor?
2. Mit mond a felolvasott ige a homoszexualitásról?
3. Szabad-e az ige alapján a világ szokásaihoz igazodni?
4. Milyen ígéretet ad Isten arra az esetre, ha megtartjuk parancsait, és mit mond arra, ha nem?
  - a) Az erkölcs alapja az Isten. Szerintetek hogyan függ össze a hit és a viselkedés? S miért baj az, ha nem függ össze? Tudsz a viselkedésedben megnevezni olyasmit, amiről konkrétan tudod, hogy a hited miatt teszed?
  - b) A világ szokásainak utánzása ma is nagy kísértés. A karácsonyi ünneplésekből a világi szokásokat (fa, ajándék, ünnepi lakoma, stb.) hagynátok ki könnyebben vagy az Isten parancsainak megfelelő dolgokat (istentisztelet, otthoni igeolvasás, imádság, stb.)? Milyen más világi szokások vannak, amik kísértést jelentenek számodra?
  - c) Könnyű elfogadnod, hogy Isten beleszóllhat minden dolgodba? S könnyű elfogadni, hogy ő ítéletet is mondhat feletted?
  - d) Vajon mit tehetnénk azért, hogy egészséges családok legyenek Magyarországon?
  - e) Szerinted meg kell engedned a gyermekeidnek mindazt, amit te megtettél ifjú korodban? Magadat állítod mércéül a jövő nemzedék elé, vagy Isten igéjét állítod mércéül magad elé is és gyermekeid elé is?